

ASHLEY ELSTON

10

VAKRANDI,

HOGY MEGTALÁLD

A NAGY

Öt

Dream
válogatás

Egy összetört szív, tíz vakrandi és egy kész bolondokháza!

A tizenhét éves Sophie már alig várja, hogy az idei karácsonyt a barátjával, Griffinnel töltsse édes kettesben, ám egy buliban fültanúja lesz annak, hogy a fiú szünetet szeretne tartani a kapcsolatukban. A lány szakít vele, majd autóba ül, és meg sem áll Shreveportig, hogy a karácsonyt az olasz-amerikai családja körében töltsse, mialatt a szülei az anyai örömök elé néző nővérét látogatják meg. Miután Sophie beszámol a történekről a nagymamájának, Nonna kitalálja, hogy elküldi őt tíz vakrandira, és ezeket más-más családtag szervezi meg neki. Köztük a drágalátos unokatestvére, Sara, aki egy zártkörű földalatti partiba küldi el Sophie-t egy nagyon helyes sráccal. Vagy éppen az örült nagynénje, Patrice, aki iskolai betlehemezésben szán főszerepet neki egy síró kisbabával a karjában, ráadásul egy olyan fiú oldalán, aki a válláig ér.

Amikor Griffin váratlanul felbukkan, hogy egy újabb esélyt kérjen, Sophie csak jobban összezavarodik. Merthogy talán, de tényleg csak talán gyengéd érzelmeket ébresztett benne valaki... Valaki, aki határozottan nem szabad.

Lehet, hogy ez lesz Sophie legrosszabb karácsonyi szünete? Vagy talán mégsem?

ASHLEY ELSTON

több regényét is rangos díjra jelölték. Diplomáját a shreveporti Louisiana Állami Egyetemen szerezte. Mielőtt végleg írásra adta volna a fejét, több évig esküvői fotósként dolgozott. Manapság Shreveportban él férjével és három fiukkal. Műveit eddig több mint 23 nyelvre lefordították.

TUDJ MEG TÖBBET A KÖNYVRŐL:

www.ashleyelston.com

www.facebook.com/DreamValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

„A szerző remek érzékkel mutatja be az egyes családtagok személyiségét az általuk szervezett randikon keresztül. A komolyabb részeket ellensúlyozzák a vidám percek. Közben Sophie lassan ráébred, milyen sokat jelent számára a család, és talán a szerelemtől sem kell lemondania.” **Publishers Weekly**

„Az események tempója könnyed és gyors. A családi vacsorák, játékok és partik váltogatják egymást. Az egész könyv szórakoztató kaland a családról és a szerelemtől.”

Kirkus Reviews

„Ez a kedves, rendkívül ügyesen szőtt romantikus történet a karácsonyi háttér nélkül is megállná a helyét, de tény, hogy az ünnep még több csillogást kölcsönöz neki.” **Booklist**

„Mulatságos történet, ami a szerelem megtalálásáról, valamint az önmagunk és a családunk jobb megismeréséről szól.” **Amazon**

„Elston nem mindennapi karácsonyi történetében, melyben Sophie kutyákra vigyáz egy jégcsarnokban, szexfilmet néz egy autósmoziban, és Szűz Máriát alakít egy iskolai betlehemezésen, az olvasónak az az érzése, hogy tényleg bármi megtörténhet.”

School Library Journal

*Dream
válogatás*

ASHLEY ELSTON

10
VAKRANDI,
HOGY MEGTALÁLD
A NAGY
Öt

— részlet —

December 18., péntek

- Biztos, hogy nem jössz velünk?

Anya szinte kilóg az utasoldali ablakon, úgy ölel magához – az utóbbi tíz percben legalább tizedszer. Az esedező hangja megteszi a hatását. Hiába választanak el centik attól, hogy életemben először megtapasztaljam a szabadságot, másodpercekre vagyok csak attól, hogy beadjam a derekam, és beszálljak az autóba. A megszokottnál is erősebben viszonzom anya szorítását.

Apa előrehajol, a műszerfal fénye világoskék ragyogásba vonja az arcát. – Sophie, nagyon nem örülünk, hogy itt maradsz karácsonyra. Ki fogja ügyesen megszurkálni villával azokat a mogyorókrémes süteket? Nem biztos, hogy egyedül megbirkózom a feladattal.

Nevetve bólintok. – Én biztos vagyok benne – mondom. És az is vagyok. Nehéz elbúcsúznom tőlük, mégis kizártnak tartom, hogy a következő másfél hetet azzal töltsen, hogy Margot felduzzadt végtagjait bámuljam.

A szüleim a tőlünk kevesebb, mint négyórányi autóútra lévő, Louisiana állam déli részén található kisvárosba, Breau Bridge-be igyekeznek Margot nővéremhez és a férjéhez. Margot hat hét múlva várja az első gyerekét, és másodlagos terhességi toxémia alakult ki nála, bármit jelentsen is ez. Én csak annyit tudok, hogy a lábfeje nevetséges méretűre duzzadt. Ezt onnan tudom, hogy Margot annyira unatkozik, hogy

ágyban fekvő kismamaként minden létező szögből fényképet készít a saját lábfejről, és el is küldi nekem.

– Nem mintha egy percre is egyedül maradnék – folytatom. – Ott lesz nekem társaságnak Nonna, nagypapa és a családunk másik huszonöt tagja.

– Nem értem, miért kell mindenkinek mindig egy házban összehúzódnia – dünnyögi apa a szemét forgatva.

Anya finoman oldalba böki, pedig a kiterjedt családunk mérete egyáltalán nem vicces. Anyáék nyolcan vannak testvérek, és szinte mindegyiknek több gyereke van. Az anyai nagyszüleim háza szinte mindig tele van, de ünnepekkor leginkább zsúfolt pályaudvarra hasonlít. Mivel az ágyakon és az asztaloknál lévő székeken életkor szerint osztozunk az unokatestvéreimmel, amikor még kisebbek voltunk, karácsonykor a dolgozószobában, egy nagyobb matracon összezsúfolva aludtunk, étkezéskor pedig az ölünkben egyensúlyozott tányérból és piros műanyag pohárból ettünk és ittunk.

– Biztos, hogy nem akarsz Lisáéknál aludni? Náluk csendesebb az élet – veti fel anya.

– Nem, nem akarok. Jó lesz nekem Nonnánál és nagypapánál.

Tény, hogy Lisa néniéknél sokkal csendesebb lenne az élet. Lisa néni anya három perccel idősebb ikernővére, éppen ezért úgy vigyáz rám, mintha a saját lánya volnék. Nekem viszont most nem törődésre van szükségem, hanem egy kis szabadságra, és hogy végre kettesben lehessek Griffinnel. Ugyanis mindkettőnek szűkében vagyok, mivel egy kisvárosban élek, ahol apa a rendőrfőnök.

– Jól van. Apával mindenképpen hazaérünk Nonna születésnapjára. Akkor majd együtt kinyitjuk az ajándékokat. – Anya le sem tagadhatná, hogy nincs kedve indulni, úgy feszkelődik az ülésen. – Ha Brad szülei nem lennének úton, mi sem mennénk sehová. De te is tudod, hogy Brad anyja mindig megpróbálja átrendezni a konyhájukat meg az egész házukat.

Nem akarom, hogy Margot felizgassa magát, és állandóan az-zal foglalkozzon, hogy mit művel az a nő, miközben neki ágy-ban kéne maradnia.

– Isten ments, hogy *Brad* szülei gondoskodjanak a *te* lá-nyodról! – viccelődöm. Anya túlságosan is félti a gyerekeit. Amint Margot megemlítette neki, hogy Brad szülei megláto-gatják őket, anya rögtön csomagolni kezdett.

– Megvárhatjuk a reggelt, mehetünk akkor is – mondja most anya apának.

Apa már közben hevesen rázza a fejét. – Hamarabb odaérünk, ha ma este megyünk. Holnap a karácsony előtti utolsó szombat, úgyhogy rengetegen lesznek az utakon. – Megint előrehajol, és a szemembe néz. – Pakolj össze, aztán indulj el a nagyszüleid-hez. Előtte hívd fel őket, hogy tudják, már úton vagy.

Apa már csak ilyen – nála első a kötelesség. Évek óta ez az első alkalom, hogy több napra elszakad a kapitányságtól.

– Mindenképpen. – Még egyszer megölelem anyát, apának pedig dobok egy puszit. Aztán már indulnak is.

Miközben nézem, ahogy a szüleim városi terepjárója távo-lodik az úton, hirtelen elárasztanak az érzelmek – az izgatott várakozás és a tompa fájdalom. Nem arról van szó, hogy nem szívesen vagyok velük – már attól görcsbe rándul a gyomrom, hogy karácsony reggel arra ébredek, ők nincsenek velem –, de képtelen lennék az egész szünetet Margot és Brad kicsi házában tölteni.

Amint visszaérek a szobámba, első dolgom, hogy felhívjam Nonnát, és megmondjam neki, pár óra múlva náluk vagyok. Hallom, hogy a virágboltjában hangosan beszélgető vásárlók elvonják a figyelmét, és arra gyanakszom, hogy csak minden harmadik szavamat érti.

– Vezess óvatosan, drágám! – mondja búcsúzóul. Miköz-ben leteszi a telefont, még hallom, hogy a mikulásvirág árát kiabálja át a növényházban dolgozó Randynek, mire elfojtok egy mosolyt.

Este hat óra van. Shreveport, ahol az anyai nagyszüleim és a családom többi tagja él, rövid autóútra van csupán Mindentől. Nonna tíz óra előtt nem fog keresni engem.

Vagyis négy csodálatos órám maradt magamra.

Elnyúlok az ágyamon, és a lomhán forgó mennyezeti ventilátort bámulom. Hiába töltöttem be a tizenhetet, a szüleim továbbra sem rajonganak azért, ha egyedül maradok itthon. És ha nagy ritkán sikerül ezt elérnem valahogy, apa járőr kollégái rendszeresen elgurulnak a házunk előtt – *csak úgy, ellenőrzésképpen*. Egyszerűen nevetséges.

Aztán kitapogatom az ágyon heverő mobiltelefonomat, és felhívom Griffint, hogy egyedül vagyok itthon, de nyolc csörzés után bekapcsol a hangpostája. Így hát ráírok, majd várom, hogy feltűnjön az a bizonyos három pont a kijelzőn. Nem árultam el neki, hogy megpróbálom meggyőzni a szüleimet, hadd maradjak itthon, mert nem akartam, hogy mindketten csalódottak legyünk, ha ez mégsem jön össze.

Pár másodpercig még az üres kijelzőt bámulom, aztán az ágyra dobom a telefont, és az íróasztalhoz lépek. Az asztalon sminkkellékek, színes ceruzák és körömlakkok hevernek szanaszét. A falon lógó üzenőtáblának szinte minden négyzetcentiméterét a szóba jöhető egyetemekről készített fehér kártyák borítják. Az adott egyetem mellett szóló érvek zölddel, az ellenérvek pedig pirossal szerepelnek rajtuk, sőt a felvételi követelmények is ott vannak. Néhányon már nagy zöld pipa virít, azt jelezve, hogy megfeleltem a követelményeknek, és fel is vettek, az értesítésre azonban még várni kell. Én csak motivációs táblának hívom, anya viszont mániás táblának.

A tekintetem megakad azon a kártyán, amelyet még elsőként, a tanév elején tűztem ki a táblára. Az LSU, vagyis a Louisiana Állami Egyetem kártyája az. Volt idő, amikor még úgy gondoltam, hogy más intézmény szóba sem jöhet. De aztán beláttam, hogy ezen a téren nyitottabbnak kell lennem.

Jelez a telefonom, mire az ágy felé fordulok. Nem Griffin írt rám; csak arról jött értesítés, hogy valakinek tetszett a legutóbbi posztom. Aztán elnézem az asztalon heverő fehér kártyákat, és egy másodpercre megfordul a fejemben, hogy Griffinről is kellene egy lista. Több mint egy éve vagyunk együtt, mindkettőnk számára a sulis a legfontosabb, de most, hogy elkezdődött a kéthetes téli szünet, és nincsenek témazárók, sem beadandók, a gondolat, hogy kettesben lehetünk, izgalommal tölt el. Igaz, hogy semmit nem sietünk el, de hazudnék, ha azt állítanám, nem fordult meg a fejemben, hogy szintet lépjünk a kapcsolatunkban.

*Zölddel írnám: Több, mint egy éve együtt vagyunk.
Végzősök vagyunk, mindjárt tizennyolc évesek.*

*Pirossal írnám: Még egyikünk sem mondta ki, hogy „szeretlek”.
Nem biztos, hogy készen állok rá, hogy kimondjam.*

De mivel anyának valószínűleg nem tetszene, ha meglátná a listát, elvetem az ötletet.

Aztán megint jelez a telefonom. Nagyot dobban a szívem, amikor meglátom az üzenetikon, de aztán kiderül, hogy csak Margot küldött egy újabb képet.

Miután megnyitom, percekig csak szótlánul nézek ki a fejből. Valaki igazán kivehetné már a telefont Margot kezéből.

ÉN: ????? Ez micsoda???

MARGOT: Portré a lábujjaimról. Teljesen összetapadtak. Nem tudom mozgatni vagy szétnyitni őket. Olyanok, mint a kis hurkák.

ÉN: Mi van, ha soha többé nem lesznek normálisak?? Mi van, ha örökre hurka lábujjaid lesznek? Mi van, ha soha

többé nem viselhetsz strandpapucsot, mert az a kis műanyag izé nem fér be a két lábujjad közé? Szégyent fogsz hozni a gyerekedre!

MARGOT: A hurka lábujjak még mindig jobbak, mint a hurka ujjak. Lehet, hogy nekem is olyan béna ortopéd cipőt kell majd hordanom, mint Toby néaninek.

ÉN: De te kidekorálhatod. 3D-s festékekkel mindkét oldalára ráírhatod a nevedet. Csodálatos hurkalábujj-cipőd lesz.

MARGOT: Ettől most megkívántam egy kis hurkát.

ÉN: Undorító vagy! És egy életre megnyomorítottál. Sohasem akarok teherbe esni, nehogy hurka lábujjaim legyenek, meg kidekorált ortopéd cipőm.

Eltelik pár perc, mire Margot újra jelentkezik.

MARGOT: Anya most írt rám, hogy te nem is jössz!!! Mi ütött beléd, Soph??? Arról volt szó, hogy te majd kimentesz az anya és Gwen közti marakodásból. Tudod, hogy milyenek, ha együtt vannak!!

ÉN: Bocs, de magadra maradtál. Remélem, majd azon fognak összekapni, hogy ki tisztítsa ki a lábujjaid közti réseket. Lehet, hogy fogselymet kell használniuk.

MARGOT: Ezt most elképzelttem magamnak, és soha többé nem fogom tudni elfelejteni. Megátkozlak, hogy életed végéig hurka lábujjaid legyenek.

ÉN: Majd jövök, ha megszületik a bébi.

MARGOT: Megígéred??

ÉN: Megígérem.

MARGOT: Na és Griffin ott van már?

ÉN: Semmi közöd hozzá.

MARGOT: Jó, felejtse el! Várj csak... inkább ne felejtse el!

ÉN: Nagyon vicces.

Miközben arra várok, hogy Griffin visszahívjon, unalmamban a közösségi oldalakat böngésem. Aztán végre megszörren a telefon, és Griffin neve jelenik meg a kijelzőn. Meg sem próbálom elnyomni az arcomra kiülő vigyort.

– Szia! – kiabálja túl Griffin az üvöltő zenét és a háttérzajt.

– Szia! Hol vagy? – kérdezem.

– Mattéknél.

Láttam, hogy ma már sokan posztoltak Matték hátsó kertjéből és medenceházából, köztük a harmadik óta legjobb barátom, Addie.

– Már Margot-ékhoz igyekszel?

– Változott a terv. Itthon maradok, Nonnánál és nagypapánál. De még pár óráig szabad vagyok.

– Micsoda? Alig hallak! – kiabálja Griffin.

– Változott a terv! – kiabálom én is. – Itthon maradok.

Tisztán hallom a basszus egyenletes ritmusát, de nem jövök rá, hogy melyik szám szól.

– Nem hiszem el, hogy apád simán belement ebbe – mondja Griffin.

– Ugye? Nem akarsz átjönni? De én is átmehetek Mattékhez.

Griffin rövid szünet után válaszol csak. – Gyere inkább Mattékhez! Már mindenki itt van.

– Oké, akkor nemsokára ott találkozunk – mondom csalogottan, és leteszem a telefont.

Sokkal többen gyűltek össze Mattéknél, mint amire számítottam. Ma volt a szünet előtti utolsó tanítási nap, és úgy nézem, mindenki ünnepelni akar. Kismilliónyi fényfüzér borítja a házat, a bokrokat és a fákat. Komolyan mondom, ami csak megáll magában, arra izzósor került.

Mivel a vendégek többsége trikóban és rövidnadrágban van, a dekoráció ellenére sincs kifejezetten ünnepi hangulat. Persze nehéz téli szünetről beszélni, amikor az ember folyamatosan szünyogokat hesseget maga körül. Hülye egy időjárás van Louisianában.

Négy házzal odébb parkolok le, mivel közelebb nem találok helyet. Még ebből a távolságból is hallok a Matték hátsó kertjében dübörgő basszust. Nem lepne meg, ha a szomszédok egy órán belül kihívnák a rendőröket. Remélem, addigra már nem leszünk itt Griffinnel; ha az egyik járőr felhívná apát, nehéz lenne megmagyaráznom, hogy mit keresek itt, félúton a nagymamámék háza felé.

Matték házához érve, a kocsifelhajtóhoz közeli pázsiton felfigyelek egy srácre és egy lányra, akik ránézésre veszekednek. Érdekes, a drámázás nem szokott ilyen korán kezdődni. Amint észrevesznek, elhallgatnak, én pedig szedni kezdem a lábam, hogy magukra hagyjam őket. A zenét követve a hátsó kertbe igyekszem, a medenceházhoz. Már épp megkerülném Matték házát, amikor valaki megrántja a karomat.

Aztán pedig, a szuszt is kiszorítva belőlem, magához ölel.

– Azt hittem, nem is jössz! – visítja Addie, de olyan hangozan, hogy többen is felkapják a fejüket.

– Végül sikerült rábeszélnem a szüleimet, hogy nélkülem menjenek. Gondoltad volna?

– Én nem! És Nonnáéknál leszel? – Addie látványosan lebiggyeszi az ajkát. – Akkor alig foglak látni.

– Azért fogsz – felelem nevetve. – Már van is egy tervem. Mivel Nonnának napközben sok dolga lesz, fel sem fog tűnni neki, hogy nem vagyok ott. Akkor majd visszajövök, és lehetünk együtt.

– A szüleid ki fognak akadni, ha ezt megtudják. El kell majd rejtenünk a kocsidat. – Addie ugrál örömeiben. – És hozd magaddal Oliviát is! Ezer éve nem találkoztam vele.

Bólintok, bár kétlem, hogy Olivia hajlandó lesz velem tartani. Ő az egyik unokatestvérem a sok közül, és anyja ikernővérének, Lisának a lánya. Mindössze két hónap van köztünk, és régen iszonyú jó barátnők voltunk, de az utóbbi években egyre ritkábban találkozunk. – Olivia Nonnának segít a boltban. Nem hiszem, hogy el tud majd szabadulni.

Addie csillogó szemmel megfogja a kezemet, és elindul velem a medenceházhoz. – Majd csak kitaláljuk, hogyan szabadítsuk ki őt onnan.

– Griffint nem láttad? – kérdezem, hogy eltereljem a szót Oliviaról.

– Még nem, de Dannyvel csak most értünk ide. Lehet, hogy odabent van. – A fejével a medenceház felé int. – Kérsz egy sört?

– Nem, ma még el kell jutnom Nonnáékhoz. Valahonnan majd szerzek egy üveg vizet – mondom, majd elbúcsúznak egymástól. Addie a bokrok tövében elrejtett söröshordóhoz indul, én pedig belevetem magam a tömegbe. Odabent a zene olyan hangosan szól, hogy az első pár ember, akivel összefutok, egyáltalán nem hall engem.

Miután átverekszem magam a helyiségen, belebotlom Griffin barátaiba.

– Sophie! Mizu? – kiabálja Chris, s közben egy öleléssel próbálkozik. Már csak a fehér atlétatrikó és a bokszeralsó van rajta. Kinyújtom a karomat, hogy kellő távolságot tartsak tőle. Ő az a srác, akit a bulikban mindig csak egy lépés választ el attól, hogy meztelenre vetkőzzön. A halloweeni iskolai buliban például cowboynak öltözött be, de a végére nem maradt más rajta, csak a lábszárvédő és a bokszeralsó. Köszeméremértés miatt hetekig ott kellett maradnia a suliban órák után.

– Semmi különös. Griffint nem láttad? – kérdezem, és körbenézek a helyiségben.

Chris hanyagul maga mögé int. – Valahol ott van hátul. Egy sörért indult.

Bólintok, majd Griffint keresve megint körbenézek. Nehezen lehet haladni a tömegben, de aztán csak észreveszem őt. A medenceház végében lévő kis konyhába igyekszik éppen. Megközelíteni viszont percekbe telik, mivel valahogy a tánctér közepére keveredem, és Josh Peters csak azután enged tovább, hogy megforgat párszor. Már épp befordulnék a konyhába, ahol nem üvölt annyira a zene, amikor meghallom Griffin hangját: – Sophie már úton van ide.

Nem is a kimondott szavak miatt torpanok meg, hanem amiatt, ahogy kimondta őket. Tele csalódással.

Parker, Griffin egyik legjobb barátja, két üveg sört vesz elő a hűtőből. Egyiküknek sem tűnik fel, hogy az ajtóban állok.

– Nem úgy volt, hogy a nővérékhöz megy? – kérdezi Parker.

Griffin lehorgasztja a fejét. – De, úgy volt. De nem megy.

Le van törve, hogy maradok, mintha ezzel tönkretettem volna a szünetét. Ott van a hangjában az a rémes érzés – mint amikor az ember annyira vár valamit, hogy majd szétveti a boldogság, de aztán elragadják tőle. Én ugyanezt éreztem, amikor még azt hittem, hogy el kell utaznom a szünetre.

És Griffin hangja pontosan erről árulkodik, miután kiderült, hogy maradok.

Mi folyik itt?

Látom, hogy elfordul, mire visszahúzódok. De miért bújok el? Nekem most be kellene rontanom a konyhába, és választ kellene követelnem tőle. Ehelyett kővé dermedek. Aztán elszámolok ötig, és lassan bekémlelek a konyhába.

– Bármelyik percben itt lehet – mondja, még mindig ugyanott állva.

Parker közben kinyitja az egyik üveg sört, és odanyújtja Griffinnak. Griffin elveszi, és nagyot húz belőle.

– És ezzel mi a gond? – faggatja Parker. Neki is feltűnik Griffin csalódottsága.

Griffin megvonja a vállát. – Lehet, hogy seggfejnek fogsz tartani, de én igazából örültem, mikor kiderült, hogy Sophie

elutazik. Úgy voltam vele, legalább kipróbáljuk, hogy milyen lenne, ha szakítanánk.

A szívem vadul zakatolni kezd.

– Miért, szakítani akarsz vele? – kérdezi Parker, és meghúzza a sörösüveget.

Griffin megint ránt egyet a vállán. Alig tudok uralkodni magamon, nehogy felüvöltsek.

– Azt hiszem.

Felhördülök, mire Parker és Griffin az ajtó felé kapja a fejét. Parker szeme elkerekedik, majd hol engem néz, hol Griffint.

Griffin egy pillanatra azt mérlegeli, hogy hallottam-e bármit is abból, amit az imént mondott. Csakhogy az arcomra van írva, hogy nyilvánvalóan igen.

Bizonytalan léptekkel hátrálni kezdek, de közben nekimegyek a falnak.

Ki kell jutnom onnan. Képtelen vagyok Griffinre nézni. Nem bírok vele egy légtérben maradni.

– Sophie! – kiabálja utánam Griffin, de én csak behúzom a nyakamat, és a kijárat felé menekülök. Addie közben meglátja az arcomat, és átverekedve magát a táncolók tömegén, kiráncigál engem a medenceházból.

– Mi történt? – kérdezi, amikor már a medence túlsópartjánál járunk.

Lerogyok a földre, és mindent elmesélek neki.

– Mekkora egy bunkó! – mondja aztán. Úgy fordul hátra, mintha arra készülne, hogy levadássza Griffint.

– Segíts nekem kijutni innen! – kérlelem.

Addie felém fordul. – Persze. Gyere velem!

Felsegít a földről, majd keresztülvágunk a parkosított kerteren. Most már patakokban folyik a könnyem; meg sem próbálom visszatartani.

Griffin összetörte a szívemet.

De nem csak összetörte.

Egyenesen szétzúzta.

Griffin szakítani akar velem.

– Ezt nem hiszem el! – dünnyögi Addie. – Épp ő akar szakítani *veled*? Összetehetné a kezét, hogy ott vagy neki!

Erre most nem tudok mit mondani. És kétlem, hogy valaha tudok-e majd.

A kocsifelhajtónál járunk, amikor megpillantjuk Griffint. Ő már a felhajtó végén áll, és az utcát kémleli.

– Most képtelen lennék beszélni vele – nyögöm ki. Addie bólint, majd félrehúzza engem, és odamegy Griffinhez.

– Most ne! – mordul rá Addie. – Sophie nem akar *veled* beszélni.

Griffin arcát tökéletesen megvilágítja a ház ereszére akasztott fényfűzér. Rettenetesen néz ki.

Le sem tagadhatná, hogy bűntudata van, de szomorúságot is látok a szemében.

– Kérlek, Addie! Beszélnem kell vele. – Aztán hunyorogva arrafelé néz, ahol meghúztam magam. – Kérlek, Sophie! Beszéljünk meg! Hadd magyarázzam meg! Nem úgy értettem.

Hátrébb lépek, mert nem akarok Griffin közelében lenni... nem akarom a mentegetőzését hallgatni. Hogy távolabb kerüljek tőle, az előkertben lévő azáleabokrok mögé húzódok, bár közben többször is majdnem orra bukom.

Abban bízom, hogy Griffin nem jön utánam. Noha énem egy kis része addig csúrné-csavarná a szavait, amíg azok nem fájának annyira, de akkor is hallom a hangjából kicsendülő csalódást. Mondjon bármit is, ő nem akart engem itt látni. Nem akarta, hogy itt legyek.

Mire a saját autómhoz érek, már darabokban vagyok. Aztán a járda felől közeledő lépések zaját hallom, és igyekszem összeszedni magam.

– Sophie, kérlek, beszéljünk meg! – könyörög Griffin.

Én az autó felé fordulok, Griffin közvetlenül mögöttem áll, Addie pedig valahol mögötte figyel.

Megfeszül az ajkam. – Annyira örültem, amikor a szüleim megengedték, hogy itthon maradjak, mert csak arra tudtam gondolni, hogy milyen jó lesz, ha mi együtt lehetünk. Te meg én. Én nagyon vártam ezt. Ehhez képest te most szakítani akarsz velem. Jól mondom? Te ezt vártad?

– Nézz rám, és beszéljük meg! – mondja Griffin, finoman a vállamra téve a kezét.

Anélkül, hogy megfordulnék, lerázom a kezét magamról. – Tényleg ezt akard?

Érzem, hogy nehezen találja a szavakat. – Már nem tudom, hogy mit akarok, Soph. Minden olyan zavaros. Annyira komolyra fordultak köztünk a dolgok. Pedig mi végzősök vagyunk. Nekünk most élveznünk kéne az életet.

Erre már megfordulok. – Akkor hadd könnyítsem meg a dolgodat! Szakítani akarsz? Akkor tessék! Köztünk mindennek vége.

Griffin megint felém nyúl, de én kitérek előle. Kétségbeesettnek látom, és kénytelen vagyok arra gondolni, hogy ennek az az oka, hogy nem úgy alakultak a dolgok, ahogyan azt ő tervezte. Nem tudja kipróbálni, hogy milyen lenne, ha mi szakítanánk.

– Várj, Sophie! Nem beszélhetnénk ezt meg? Szeretlek. De tényleg.

A szavai arculcsapásként érnek. Hónapok óta csak arra vártam és vágytam, hogy ezt mondja nekem.

Akkor sem tudom megtenni.

Nem tudok itt maradni vele.

– Kérlek, maradj itt, és beszéljük meg! – könyörög. Én viszont megfordulok, és beszálok az autóba.

Griffin végül visszalép a járdára, én pedig beindítom a motort. Addie odaszalad, mire leeresztem az ablakot. – Hadd vezessek én! – ajánlkozik.

Erőtlenül rámosolygok. – Megoldom. Majd később felhívlak, jó? Szeretlek.

Addie benyúl, és sietve megölel. – Én is szeretlek.

Hála az égnek, hogy Griffin nem jön közelebb.

Percekkel később már a 20-as államközín robogok Shreveport irányába.

Romokban vagyok, mire Nonnáék házához érek. Megnézem magam a visszapillantó tükörben, és az elkenődött sminkes idegen láttán majdnem felsikoltok. Az orrom vörös, a szemem duzzadt, és biztos vagyok benne, hogy a trikómra már rászáradt a takony.

Hála az égnek, a házban már csak elvétve égnek a lámpák, így jó esély van arra, hogy a nagyszüleimen kívül nincsen más odabent. Tudni kell, hogy ebben a házban egyáltalán nem ritka, ha a vendég alvó embereken kénytelen átlépni. A nagyszüleim nyolc gyereke közül hat itt él, Shreveportban, négyen ráadásul alig pár házzal odébb. Az ember azt hihetné, hogy ebben a helyzetben inkább hazamennek, de ez általában nem így van. A ma este azonban nyugodalmasnak ígérkezik.

Miután leparkolok az utcában, a hátsó ülésről kiveszem a táskámat, de csak az elülső lépcsőig jutok, ahol bánatosan lerogyok. Ilyen állapotban nem mehetek be. Nonna még felhívná a szüleimet, ők pedig dühösekké lennének rám, hogy nem egyenesen idejöttem. Igaz, Griffin miatt is kiborulnának. Kedvelik őt, és a bolond szabályok ellenére is családtagként kezelik.

A vászonzsákomat párnaként használva elnyúlok a sötét lépcsőn, és a teliholdat bámulom. Énem egy elég nagy része most legszívesebben odabújna anyához, és jól kisírná magát.

Egy teljes évet. Ennyi időt pazaroltam el Griffinre. Egy kicsesztett évet.

Miről maradtam le? Tudom, hogy mindketten a sulira összpontosítottunk. Mindketten vártuk az egyetemet, és azon voltunk, hogy arra a fősulira kerüljünk be, ahová igazán

szeretnénk. Azt hittem, hogy mindketten boldogok voltunk ebben a kapcsolatban.

Most viszont úgy tűnik, hogy Griffin egyáltalán nem *élvezte* a velem való kapcsolatot.

– Az egész éjszakát itt akarod tölteni, vagy inkább bejössz, és elmeséled, hogy mi történt?

Majdnem leesem a lépcsőről, amikor a nagymamám arca bekúszik elé.

– Nonna! – Felpattanok, és a nyakába borulok, bár ezzel majdnem felborítom.

Ő a hátamat simogatja, én pedig megint sírva fakadok.

– Édesem, gyere be, és mesélj el mindent!

Nonna megfogja a kezemet, és bemegyünk. Egyenesen a konyhába igyekszünk, a ház szívébe. Hatalmas, tágas helyiség, tele jó sok szekrénnel és pulttal. Az óriási rozsdamentes acél hűtőszekrény ajtaját fényképek borítják, és tudom, hogy mögötte a polcok tele vannak főtt ételekkel. A konyhaszigetnél bárszékek sorakoznak, a szomszéd házára nyíló ablakoknál nagyobb faasztal húzódik. Annak közepén mindig van egy friss virággal teli váza.

Az egész házban ez a kedvenc kuckóm.

Nonna az egyik bárszékhez kísér, majd vág egy szeletet életem legfantasztikusabb csokoládétortájából. Ebben a házban mindig van valami finomság, és ma este sem kell csalódnom.

– Gondolom, egy fiú miatt sírsz, nem pedig azért, mert a szüleid elutaztak. Hogy hívják?

– Griffinnek – motyogom.

– Tehát Griffinnek. Akkor most meséld el, hogy mi történt!

Elgondolkodva harapok egyet a tortából. Mindig is közel álltam Nonnához, de a szerelmi életemről még sohasem beszéltem vele.

– Négy lányt neveltem fel – biztat a bizonytalanságomat látva. – Nekem elhiheted, hogy ezen a szent helyen ülve elég sok történetet hallottam már összetört szívekről.

Kínos nevetés szakad ki belőlem. Nonna büszke arra, hogy jöhet bármilyen probléma ebben a családban, ő mindig megoldja. Egyszerűen nem tehet róla, ő ilyen.

Tölt nekem egy bögre tejet, s közben figyelem, ahogy a konyhában tesz-vesz. Az elhanyagolható számú ősz hajszálnak és a kitartó bőrápolásnak köszönhetően senki nem mondaná meg róla, hogy másfél hét múlva hetvenöt éves lesz. Még ahhoz is elég erős, hogy a kertészetben egyedül mozgassa a virágfölddel és mulccsal teli zsákokat, bár nagypapa mindig morog érte.

Végül veszek egy mély lélegzetet, és belekezek. – Tudom, korábban azt mondtam neked, hogy Addie-éknél leszek, de nem hozzájuk mentem. Egy barátom házibulit rendezett, és mielőtt idejöttem, találkozni akartam Griffinnel. Meg akartam lepni, hogy elárulom neki, a szünetben végig itthon leszek.

Nonna felvonja a szemöldökét. – Az ilyesmi a legritkább esetben szokott jól elsülni.

Magamban elfojtok egy nevetést. – Az egyszer biztos.

Nonna aztán leül mellém, és mialatt mindent elmesélek neki, ő nagyokat harap a saját tortájából. Amikor a történet végére érek, megsimogatja a hátamat, én pedig odabújok hozzá. – Drága szívem, tudom, hogy most úgy érzed, itt a világvége, de ez nem így van. Mielőtt még több időt pazarolnál Griffinre, várd meg, hogy ő mit érez ezzel kapcsolatban.

Felém nyújt egy szalvétát, hogy megtörölhessem a szememet. – De azt hittem, hogy mi ugyanazokat a dolgokat akarjuk.

– A dolgok mindig változnak. Talán inkább azt hitted, hogy mindketten ugyanabba az irányba tartotok, pedig ez nem így volt.

Miután megeszem a tortaszeletet, Nonna felkísér az emeleti vendégszobába. – Amíg a szüleid nem érkeznek meg, addig a szoba csak a tiéd. Holnap segíthetsz nekem az üzletben. A munka majd eltereli a gondolataidat. És Olivia is örülni fog, hogy nem lesz egyedül. Mióta elkezdődött a téli szünet, folyton duzzog, hogy dolgoznia kell.

Hagyom, hogy Nonna betakarjon, és ugyanúgy babusgasson, mint amikor még kislány voltam. Jobban esik, mint amire emlékeztem.

– Holnapra minden jobb lesz – mondja, és csókot nyom a fejem búbjára.

December 19., szombat

.....

Isten ments, hogy hazudósnak nevezzem Nonnát, de másnap van, és még mindig elég pocskul érzem magam. A sok sírástól alig bírom kinyitni a szememet, és a fejfájásom sem akar elmúlni.

A telefonom kijelzőjére pillantok. Harminckét nem fogadott hívásom és olvasatlan üzenetem van.

Rákeresek Addie-re, és küldök neki egy rövid üzenetet: Megvagyok. Később hívlak.

Aztán végiggörgetem Griffin üzeneteit, majd ráírok Margot-ra.

ÉN: Ébren vagy, Hurka Lábuji?

MARGOT: Persze hogy ébren vagyok. Egész álló nap az ágyban fekszem. De nem elég kényelmesen ahhoz, hogy elaludjak. Milyen az élet Nonnáéknál?

ÉN: Jó. Már tiszták a lábujjaid közti rések?

MARGOT: Ezt most hagyd abba!!!

ÉN: Te kezdted azokkal az undorító képekkel!

MARGOT: Váltunk témát, inkább mesélj a kajáról! Mivel várt Nonna tegnap este? Az itteni anyák miatt nem ehetek mást, csak ami bio és nem génmódosított.

ÉN: Nonna háromrétegű csokitortát süttött, rajta csokibevonat és csokireszelék. Egy óriási szeletet ettem belőle.

MARGOT: Fulladj meg! A folyószámlámon lévő összes pénzt odaadnám, ha hoznál belőle egy szelettel.

ÉN: Mindent tudok az online vásárlásaidról, úgyhogy az a pénz, ami a folyószámládon van, nem lenne elég.

MARGOT: Jut eszembe! Sok sikert, ha később beszélsz majd apával. Dühös volt, hogy nem telefonáltál, amikor megérkeztél Nonnáékhoz.

A fenébe! Teljesen kiment a fejemből, hogy fel kellene hívnom őt.

ÉN: Mennyire volt dühös? Mint amikor betörtük az utcára néző ablakot? Vagy amikor úrhajót csináltunk Barbie autójából?

MARGOT: Haha! Annyira azért nem volt dühös. Felhívta Nonnát, aki azt mondta, hogy épp zuhanyzol.

Örök hála Nonnának, hogy kimentett engem.

ÉN: Nem szívesen vallom be, mert sohasem hagynád, hogy elfelejtsem... de nem bánám, ha most ott lehetnék veled meg a hurka lábujjaiddal.

Egy gyors mozdulattal letörölöm a könnyeket az arcomról. Tulajdonképpen még mindig beállhatok az autómba, és elmehetek Margot-ékhoz. Lehet, hogy életem végéig kellene hallgatnom, de legalább bebújhatnék Margot mellé az ágyba, és karácsonyig ki sem jönnék onnan.

MARGOT: Én is örülnék, ha itt lennél. De rémesen érzénéd magad. Én rémes vagyok. Brad is rémes. Még a kutyánk is rémes. Jól tetted, hogy Nonnához és nagypapához menekültél.

Próbálok nem elkeseredni. Tudom, hogy Margot örülne, ha megkérdezném, hogy mehetek-e hozzájuk. De biztos vagyok benne, hogy a rosszkedvem miatt csak rémesebben érezné magát.

MARGOT: Amúgy minden rendben?

ÉN: Aha. Minden rendben. Később még rád írok.

Nem tudom, hogy miért nem írtam neki Griffinről. Talán mert attól félek, ha megírom neki, hogy mi történt, az visszavonhatatlanul igaz lesz. Vagy csak belátom, hogy Margot-nak van elég baja nélkülem. Hiába próbál keménynek mutatkozni, tudom, hogy aggódik a bébi miatt.

Nem törődve a többi üzenettel és nem fogadott hívással, ki- kapcsolom a telefonomat, és az éjjeliszekrényre dobom. Ennél többet nem vagyok hajlandó foglalkozni vele.

A fürdőszobában döbbenek csak rá, hogy a tükörképem ijesztőbb, mint gondoltam. Ami azt illeti, nem sírok szépen. A szemem környéke a megszokottnál is vörösebb, az általában napbarnított bőröm pedig betegesen sápadt. Az éjszakai forgólódás a frizurámnak sem tett jót; még akkor göndörítettem be, amikor azt hittem, hogy Griffin majd örül nekem. A hosszú fekete hajam most piszkos, csapzott, borzalmas.

Miután lezuhanyoztam, és megszáritottam a hajam, egy fokkal már jobban érzem magam. A normálistól a teljes katasztrófaig terjedő skálán valahol a szánalmasan tűrhető szinten vagyok. Aztán levonszolom magam a földszintre, majd követve a konyhából kihallatszó hangzavart, próbálok felkészíteni magam az ostromra.

Itt az egész család.

A családom szenvedélyes népség. A nagypapám Szicíliában született, és ott is nőtt fel. Rövid időt az Egyesült Államokban is töltött, és eredetileg haza kellett volna utaznia, de beleszeretett a nagymamámba. A legenda szerint a nagypapám

édesanyja majdnem nemzetközi vihart kavart, amikor megtudta, hogy a fia Louisianában szeretne maradni. Végül az lányította meg a szívét, hogy Nonna családjáról kiderült, ők egy szomszédos szicíliai kisvárosból származnak.

Apa mindig látványosan szenved, ha idejövünk. Mivel egyedüli gyerek, és kiterjedt családja nincs, időnként úgy érzi itt magát, mintha háborús övezetben járna. Nekem nem olyan rémes, mint neki, de mivel Michael bácsin kívül mi vagyunk azok, akik nem Shreveportban laknak, néha én is kívülállónak érzem magam.

Az igazat megvallva, ez nem mindig volt így. Kiskoromban a nyarak és a szünetek nagy részét itt, az unokatestvéreim és a szomszédban lakó gyerekek társaságában töltöttem. Mintha nyári táborban lettem volna, olyan volt az egész. Igazán jóban Olivíával, Charlie unokatestvéremmel és Charlie legjobb barátjával, a szomszédban lakó Wesszel voltam. Olivia apja, Bruce bácsi csak Fantasztikus Négyesnek nevezett bennünket. De ahogy nagyobbak lettünk, egyre jobban eltávolodtunk egymástól. Ők hárman ugyanabba a suliba jártak, ugyanazoknak a kluboknak voltak a tagjai, és ugyanannak a csapatnak szurkoltak. Így aztán én is kerestem magamnak saját klubokat és csapatot. Nem kellett sok idő hozzá, hogy a látogatásaim rövidebbek és ritkábbak legyenek.

Maggie Mae néni abban a pillanatban észrevesz engem, ahogy belépek a konyhába.

– Hát, itt is van! Esküszöm, napról napra egyre jobban hasonlítasz az édesanyádra!

Azok, akik gúnyt űznek a déli államokban élők vontatott beszédéből, valószínűleg a nagynénémtől szerzik ehhez a muníciót. Maggie Mae, anya Marcus bátyjának a felesége, régebben valódi déli szépség volt, aki minden társasági eseményre uszályos fehér ruhában érkezett. És azóta is rájátszik erre a szerepre.

Most olyan erővel szorít magához, hogy attól félek, bele fogok fulladni a rettentően dús keblébe. – Drága csillagom, hallottam, hogy összetörték a szívedet. Annak a fiúnak annyi esze sincs, mint egy tyúknak.

– Ööö... köszönöm, Maggie Mae néni. – Azt hiszem.

Aztán a családtagok körbeadogatnak a konyhában, és percekben belül cuppanós pusztit kapok az arcomra, a homlokomra, sőt még az ajkamra is (utóbbit Kelsey nénitől, aki képtelen megérteni a személyes tér lényegét). Mialatt elfoglalom az egyik bárszéket, a nagynéném újrakezdik a vitát arról, hogy melyikőjük ambrózasalátája a finomabb – Kelsey nénié, aki hagyományos módon készíti, vagy Patrice nénié, aki Jell-O gyümölcszselével –, és melyik legyen ebédre karácsonykor.

Én egyértelműen az ambrózasaláta-ellenesek táborához tartozom, de a véleményemet megtartom magamnak.

Maggie Mae néni kétszer is ikreket szült: egy velem majdnem egyidős lány ikerpárt és egy nálam sokkal fiatalabb fiú ikerpárt. Az ikerlányok, Mary Jo és Jo Lynn, a konyha másik feléből kínosan integetnek nekem, mire én még kínosabban visszaintegetek. Kiskorukban a monogramjukon kívül minden ruhadarabjuk ugyanolyan volt. Ám hiába töltötték be a tizenéylétszámot, még most is *összeöltöznek*. Ami szerintem nevetséges. Bár egy évvel idősebbek Olivianál, Charlie-nál és nálam, mind ugyanabba az évfolyamba járunk. Charlie tizenkét éves korunk óta csak „bestiáknak” nevezi őket, mert amikor Floridában nyaraltunk, és ugyanabban az apartmanban laktunk, az ikerlányok egy szál *Star Wars*-os alsónadrágban kizárták őt az utcára. Igazság szerint Charlie-nak már rég nem kellett volna hordania azt a nadrágot. Mármint kicsi volt rá, és feszült rajta. Ráadásul épp akkor jártak arra azok a kamaszlányok, akik egész héten flörtöltek vele, és úgy nevettek, mintha még sohasem láttak volna ennél viccesebbet. A hét második felében pedig valahányszor összefutottak Charlie-val, rögtön vihogni kezdtek.

Charlie azóta sem tette túl magát a törtéteken.

Anya ikernővére, Lisa néni és a fia, Jake is itt van.

– Drága Soph! Úgy örülök, hogy látlak! – Lisa néni annyira hasonlít anyára, hogy amikor megpillantom, majdnem sírva fakadok.

– Én is örülök, hogy látlak! – A megszokottnál egy kicsit tovább ölelem. Még az illata is anyára emlékeztet. – Hol van Olivia?

– Már a boltban – feleli Lisa néni. – Hallottam, hogy Nonna téged is befogott a szünetben.

– Bizony – felelem mosolyogva.

Jake finoman oldalba bök. – Te lány, elég ócskán nézel ki.

Lisa néni kioszt neki egy nyaklevest. – Ne légy már bunkó, Jake!

Jake felnevet, majd odébb sántikál, hogy keressen egy üres széket az asztalnál. Nemrég eltörte a lábát, amikor nagyzási hóbortból valami hülyeséget csinált az LSU-s diáklklubjában, így most boka- és lábszárrögzítő csizmát kell hordania.

Aztán észreveszem, hogy Charlie a tömegen átküzdvé magát igyekszik felém, mire leszálok a bárszékről. Ezer éve nem találkoztunk. Egy pillanatra elbizonytalanodik, majd vonakodva megölel. Kissé meglep a habozása, de aztán viszonzom az ölelését, és máris jobban érzem magam, mint ma reggel bármikor.

– Minden oké? Nonna mesélte, hogy mi történt Griffinnel – kérdezi, miután végre elengedem őt.

Persze hogy Nonna elmesélte. Valószínűleg a családban már mindenkinek elmesélte.

– Aha, megvagyok.

Leül a mellettem lévő bárszékre. – A pasi gondot leszámítva, hogy vagy?

– Jól, azt hiszem – vonom meg a vállam. – Nem unatkozom. És te?

Bólint. – Én is jól vagyok. És én sem unatkozom.

Charlie elhallgat, én pedig lázasan töröm a fejem, hogy mit kérdezhetnék még tőle. Istenem, mióta lett ilyen nehéz a vele való beszélgetés?

Aztán mielőtt bármit is kitalálhatnék, megtöri a csendet: – Azt tervezzük, hogy a ma esti családi vacsora után elmegyünk valahová. Ha van kedved, csatlakozhatsz.

Hirtelen túl nagyot kortyolok a kávéból, és félrenyelem az italt. – Ma este családi vacsora lesz? – kérdezek vissza köhögve. Ha már híre ment annak, hogy a barátom szakított velem, nem biztos, hogy ma este sajnálkozó arckifejezéseket akarok látni magam körül.

Charlie rám mosolyog. – Te is tudod, hogy Nonnának nem kell sok, hogy összetereljen mindenkit. A te látogatásod éppen elég indok egy családi vacsorához. Utána átmehetnénk Wesékhez, hogy megszabaduljunk az ősöktől.

Wes a szomszédban lakik, és szinte már Charlie fivérének számít, nem pedig a barátjának – legfőképp azért, mert Charlie a fél életét Weséknél tölti. Charlie szülei a Fülöp-szigeteken ismerkedtek meg, amikor még mindketten az Orvosok Határok Nélkül nemzetközi segélyszervezetnél dolgoztak. Mivel Ayin néni ott született, ha szükség van a munkájukra, még mindig szívesen önkénteskednek. Amikor a szülők elutaznak, Charlie és Sara Nonnáékhoz költözik. Ami egyet jelent azzal, hogy Charlie Wesékhez költözik.

– Majd Olivíát is rábeszéljük, hogy jöjjön velünk – folytatja Charlie. – És akkor újra összeáll a Fantasztikus Négyes... mint a régi szép időkben.

– Persze, jól hangzik – mondom, pedig hirtelen elfog az idegesség. Charlie rám vigyorog, majd elvesz egy muffint. És mielőtt meggondolhatnám magam, kiviharzik az ajtón.

Nonna egy tányéron lerak eléem egy szelet quiche-t, és finoman megszorítja a karomat. – Már jobban vagy? – kérdezi halkán.

Bólintok, miközben tölt nekem egy újabb bögre kávé.

- Egy órán belül indulunk a boltba, jó?
- Jó – felelem. Nem mintha lenne más dolgom.

Az üzlet valójában egy régi lakóház egy olyan környéken, ahol az elmúlt években egyre több kereskedelmi egység nyílt. A cégek többsége úgy döntött, hogy a régi épületek helyett újakat húz fel, Nonna és nagypapa viszont ezt a tüneményes kis kék házat megőrizte olyannak, amilyen akkor volt, amikor rátaláltak. A hátsó kert nagy részét a növényház foglalja el, míg magában az épületben leginkább kerti eszközök, szobrok és egyéb dekorációs elemek kaptak helyet. Otthonos hangulatot áraszt, ami tökéletesen bevált.

Kiskorunkban sokat bújócskáztunk a hátul lévő növényházban, vagy éppen segítettünk virágokat ültetni. Amint elindulok az elülső gyalogjárón, olyan erővel áraszt el a nosztalgia, hogy majdnem beleremegek.

Mielőtt Nonna az oldalsó kapun keresztül eltűnne a hátsó kertben, még az elülső tornác felé int a fejével. – Olivia már odabent van. Ma a boltban kellene neki segítened, jó?

Bólintok, és megállok az elülső tornáchoz vezető széles lépcső előtt. Minden egyes lépcsőfokra mikulásvirág került, a bejáraton pedig nagy vörös szalaggal díszített hatalmas koszorú lóg. Az ajtó két oldalán függő gázlámpások lángja sajátos táncot lejt, és esküszöm, hogy még gyömbéres mézeskalács illatát is érzem.

Énem egy nagy része az ünnepi hangulat ellenére is vonakodik belépni azon az ajtón. Ideges vagyok, mert ezer éve nem maradtam kettesben Oliváival.

Végül veszek egy mély lélegzetet, és benyitok az ajtón. Olivia a sarokban lévő régi, kopottas faasztalhoz cipel éppen egy nagy zsák virágföldet. Úgy látom, rozmaringot ültet át díszcserepekbe.